

V JEDRU JE ČLOVEK

Govor za praznik slovenske državnosti.
Slovenska hiša, 26. junija 2004

MARTIN SUŠNIK

V zadnjem času se svet toliko in tako hitro spreminja, da je marsikdaj težko najti stabilna tla, na katerih naj bi stali. Pomislimo na razne položaje Evrope v prejšnjem, dvajsetem stoletju in na sedanji položaj in bomo takoj opazili, kako se je marsikaj spremenilo, ne enkrat ne dvakrat, temveč dostikrat več. Slovenska zgodovina nam je tudi pri tem jasn primer.

Spremembe so vsekakor bistveni del bivanja na tej zemlji, zato nima pomena, da bi se proti njim bojevali ali jih na kak nenaraven način hoteli preprečiti. Vprašanje, ki si ga pa mora človek, v čigar rokah so ravno te spremembe, zastaviti, je *kam te (spremembe) merijo*, kateri je njihov cilj.

Vprašanje cilja je edino, kar lahko obudi v spremembah njih smisel, da se nam ne bo zgodilo to, kar je že v sedemnajstem stoletju prerokoval Pascal: *Brezskrbno drvimo v prepad, potem ko si postavimo pred oči kakšno stvar, ki nam onemogoča, da bi ga videli.*

Človeška vloga, ki kaže človeško posebno dostojanstvo, se ne dovrši le v tihem ali pasivnem sprejemanju sprememb, temveč je v tem, da se sprašuje za smer teh sprememb in jih dostojanstveno vodi. Ne osebna ne svetovna zgodovina ni le izpopolnitev prej določenega načrta, ki bi uničil poskus osebne intervencije. Osebna, družinska, skupnostna, državna in svetovna zgodovina je pač naša osebna naloga.

Nocoj smo se tukaj zbrali v imenu svobode. Božja previdnost nam tako pomežikne, da nam dovoli, da praznujemo slovensko osvoboditev prav na isti mesec, kot se spominjamo hudih dogodkov v časih druge, takratno samoimenovane 'osvobodilne' sile. Tudi tukajšnji 'argentinski Slovenci' so imeli svojo zaslugo pri tej dosegi slovenske neodvisnosti pred trinajstimi leti. Vemo pa, da ni še s tem vse dokončano. Še več, stvar se je tedaj komaj ponovno začela.

Osvoboditev Slovenije nam predstavlja vprašanje o cilju te svobode.

Tako se dogaja pač s svobodo. Marsikdaj si človek misli, da je svoboda cilj zase, pozabi pa na njeno smer. Toda le v tej smeri bo prišlo na dan, ali je bila svoboda dobro uporabljena, ali je bila zlorabljena in je tedaj postala neučinkovita. Prav tako kot v osebnem življenju je pa vprašanje o cilju svobode pomemben tudi na družbenem in državnem področju. Družba ali država, ki svojo svobodo ne uporablja v pravi smeri, končno uničuje to svobodo.

Svoboda, pa naj bo to osebna ali državna, je zato, da lahko z njo ravnamo dobro. Seveda to postavlja svobodi marsikatero mejo, a ne gre vendar za negativne meje, ki bi svobodo ošibile ali oslabšale, temveč za mejo, ki omogoča pravo dovrševanje svobode.

Kaj se godi, ko pozabimo na to mejo, oz. na to težnjo po dobrem, dobro pozna-

mo. Na socialni plati je pa to še posebno nevarno. Zguba mej pri svobodi privleče kmalu v družben nered, v pomanjkanje varnosti, v brezmejno konkurenco, pri kateri lahko postanejo zmagovalci le člani ozkega kroga najmočnejših, to kar bi moralo biti skupno dobro, postane dobrina nekaterih, večina pa umira v pozabljenosti.

Izhod temu stališču pa seveda ni v uničenju svobode posameznih članov družbe. Razni poskusi so bili pri tem neuspešni in so dokazali, da je ta možnost protičloveška. Spolnile so se besede Leona XIII, ki je že l. 1891 opomnil, da je v tem slučaju zdravilo hujše kot bolezen.

Svet se obotavlja iščoč prave rešitve za socialne krivice, ki se pa vsekakor še vedno ponavljajo v današnjih časih. Pri tem je poglobljeno, da se potrudimo, da poglobljamo in rastemo v našem pojmovanju svobode, ki je postala nejasna ali celo slabo razumljena beseda.

Prava svoboda je v poslušnosti naravnih in moralnih zakonov. Tudi v Sloveniji in Argentini bo to moralo postati jasnejše. Če postavljamo - Slovenci in Argentinci - cilj naših svobodnih držav v napredku, bomo morali imeti na jasnem, da bo ta napredek navsezadnje moralen napredek ali pa napredka ne bo.

Pretrsljivo je, da smo marsikdaj ljudje taki, da delujemo proti človeškemu dostojanstvu, to se pravi proti dostojanstvu nas samih. Navadili smo se morda, da vidimo v drugem le sredstvo. In tudi družba vidi kdaj v človeku le pot do lastnega cilja. Vendar cilj družbe mora biti ravno človek. *Ni človek zaradi družbe temveč družba zaradi človeka.*

To ne prepreči dolžnosti članov neke socialne skupine delovati prid nje, ampak pojasni, da če izvršitev teh dolžnosti ne uresničuje vrnitev raznih vrst dobrin človeku, tedaj v tej družbi nekaj ne deluje v pravem redu.

Tu naj bi bil odgovor na vprašanje cilja svobode v socialnem področju. Družba (vlada, kultura, mediji, ustanove) morajo gledati na človeka in skrbeti za njegovo izpopolnitev. Naj velja to za Evropsko Zvezo, za slovensko državo, za Argentino, in tudi za slovensko skupnost tukaj v Argentini. Pozornost se mora vrniti na človeka, na vsakega izmed nas, na obličje, kjer sveti podobnost in sličnost Stvarnika.

Prava svoboda držav se ne bo izkazala v tem, da brezbrizno dovoli, da pri interesih vladajo zgolj ekonomski razlogi, ne v tem, da pospešuje plitvost osebnega življenja, temveč v tem, da bodo ljudje v strogem smislu svobodni, to se pravi, poslušni za dobro.

Trdna oddaljenost pred tujimi ustanovami ali pa odprta vključenost v mednarodne ustanove imata smisel le v tem, da to pomaga človeku. Skrb za ohranjanje navad in govori o potrebnosti delovanja morajo imeti pred sabo ne dolžnost zaradi dolžnosti, temveč dolžnost zaradi tega, ker

Nad. na 4. str.

PRAZNIK SLOVENSKE DRŽAVNOSTI 2004

V objemu Evrope novim izzivom naproti

Letošnje praznovanje slovenskega državnega praznika je potekalo v znamenju vstopa Slovenije v Evropsko Unijo. De 26. junija so se zvečer predstavniki domov in organizacij, pa tudi rojaki na sploh pričeli zbirati v Slovenski hiši. Osrednje slavje vsako leto pripravi krovno društvo Zedinjena Slovenija. Ob 7 uri zvečer je v cerkvi Marije Pomagaj v imel mašo delegat dušnih pastirjev dr. Jure Rode, ki se je v nagovoru tudi spomnil na to praznovanje.

Po končani maši sta predsednik naše krovne organizacije Lojze Rezelj in podpredsednica Neda Vesel Dolenc ob navzočnosti veleposlanika republike Slovenije

obletnico razglasitve neodvisne države. Ne dvomimo, da bomo tudi v prihodnje dosegali cilje, ki smo si jih kot narod zastavili ter bili deležni božjega blagoslova in polnega uspeha.

Slovenci v Argentini smo vedno poudarjali idejo slovenstva in slavili narodne praznike. Naše simbole ljubimo in globoko spoštujemo. Zato prosim, da vstanemo, pozdravimo prihod argentinske in slovenske zastave in zapojemo obe himni."

Po tem svečanem delu prireditve je predsednik Zedinjene Slovenije Lojze Rezelj pozdravil se goste z besedami:

„Trinajst let že poteka, odkar je slovenski narod po milosti vsemogočnega Boga in lastni volji postal suveren na svoji zemlji. Hitro koraka proti svojem cilju in premaguje zapreke, ki jih srečuje na poti. Z veseljem in ponosom se tudi naša skupnost spominja dneva državnosti. Zato smo se danes zbrali. Iz srca vam izrekam dobrodošlico.“

V prvi vrsti je pozdravil veleposlanika Republike Slovenije v Argentini, magistra Bojana Grobov-

mag. Bojana Grobovska položila lep slovenski šopek pred spomenik našim padlim.

Nato se je praznovanje razvijalo dalje v dvorani. Tam je napovedovalec tajnik ZS Anton Mizerit pričel spored z nagovorom gostom:

„V objemu Evrope, novim izzivom naproti.“ V letu, ko je Slovenija postala članica Evropske zveze, proslavljamo trinajsto

ška, nato vse predsednike in odbornike naših slovenskih krajevnih domov, kulturnih, gospodarskih, političnih, mladinskih, borčevskih in dobredelnih ustanov in organizacij, družbenih občil, ter zlasti naše požrtvovalne učiteljice, učitelje in profesorje družine slovenskih šol v Argentini. Pozdravil je tudi posebej delegata dušnih pastirjev prelata dr. Jureta Rodeta in vse naše dušne pastirje in katehete. Zahvalil se je sodelujočim na večeru in končal z besedami:

„Navzočim želim, da bi preživeli lep večer v prijetnem vzdušju. Hvala Vam za prisotnost. Bog nam ohrani Slovenijo!“

Sledil je nagovor veleposlanika Republike Slovenije v Argentini, magistra Bojana Grobovska. Govor objavljamo na strani 4.

Sledil je kulturni program.

Moški zbor pod vodstvom Anke Savelli Gaser nam je otajal srca. Zapeli so: Polje, kdo bo teme ljubil, Danici, Kje so tiste stezic, Pesem galebu, Soči - in Jadransko morje. Prislunhimo fantom na vasi. Z obilnim ploskanjem so se jim prisotni zahvalili.

Slavnostni govor nocojšnjega večera

Nad. na 4. str.

GLEJ...

ODSTAVITEV RUPLA	2	DA RAZUMEMO EVROPO ...	5
SUPER PLES V JESENI	3	ODLIKOVANJE DR. BERNIKU	6
PO POTI INKOV	3	VTISI IZ SLOVENIJE	6

Nad. na 4. str.

Peterle: Dobili smo manj politične Evrope

Novoizvoljeni evropski poslanec Alojz Peterle (NSi) je pozdravil sprejem ustavne pogodbe Evropske unije. „Čeprav smo s tako sprejeto ustavno pogodbo dobili manj politične Evrope, kakor jo je želela konvencija o prihodnosti Evrope s širokim soglasjem,“ je dejal Peterle in dodal, da je večina rešitev le ostala takih, kot jih potrdila konvencija. Ob tem je opozoril, da „zgodbe še ni konec“, saj čaka pogodbo pred njeno uveljavitvijo še ratifikacija v vseh članicah povezave.

Ustavna pogodba ima po Peterletovih besedah kljub pomanjkljivosti toliko skupnih imenovalcev, da pomeni izboljšanje pogodbenega stanja v EU. „Gre za poenostavitve, stvari so bolj transparentne, govorica bolj jasna, pristojnosti so bolj jasne,“ je pojasnil Peterle in dodal, da pogodba prinaša nekaj več komunitarne Evrope.

Glede ne omembe krščanskih korenin v preambuli ustavne pogodbe pa je Peterle izrazil obžalovanje in dejal, da je šlo za enega trših orehov razprave. „Očitno vrh ni zmožal najti formulacije, ki bi bila uravnotežena,“ je dejstvo utemeljil Peterle in dodal, da je sicer krščanstvo v pogodbi posredno zastopano preko več konceptov. Po njegovih besedah vidijo nekateri za zelo pomembnega zlasti 51. člen pogodbe. Ta naj bi namreč s tem, ko eksplicitno navaja reden in transparenten dialog med evropskimi institucijami in evropskim cerkvami, odtehtal ne omembo korenin v preambuli. „Praktičen vidik je zajet, ni pa zajet celovitejši vidik v preambuli,“ je prepričan Peterle.

Ob tem se je dotaknil tudi besed predsednika vlade Antona Ropa, ki je ob sprejetju ustavne pogodbe dejal, da je bilo na vrhu „uresničenih od 105 do 110 odstotkov slovenskih zahtev. „Jaz temu ne bi rekel tako,“ je dejal Peterle. Po njegovih besedah Slovenija namreč na medvladnih pogajanjih ni postavljala blokirajočih vprašanj, „110 odstotkov pa tudi ni dosegla“.

Pozdravil je tudi pozitivno stališče Evropskega sveta do odprtja pristopnih pogajanj s Hrvaško. Slednje po njegovih besedah ni le v hrvaškem in slovenskem nacionalnem interesu, ampak je v strateškem interesu EU.

Peterle je tudi dejal, da je bil na zasedanju izvršilnega odbora Evropske ljudske stranke (EPP-ED), kjer so z veseljem vzeli na znanje rezultate nedavnih volitev v Evropski parlament, med katerimi izstopa dosežek NSi. O delitvi funkcij na zasedanju ni bilo govora, saj naj bi se o tem pogovarjali konec meseca.

Peterle je v Berlinu vodil panelno razpravo Bertelsmannove konference o Balkanu, na kateri so sodelovali visoki politiki iz držav Zahodnega Balkana, minuli teden pa je sklenil v Veliki Britaniji, kjer se je v nedeljo v Westminsteru udeležil konference o odnosih med Evropo in ZDA.

Vse himalajske odprave

Slovinci v Himalaji, Slovenians in Himalaya, zbral Tone Škarja, Planinska zveza Slovenije (PZS), Ljubljana 2004

Kdo bi verjel, da so se do leta 2003 slovenski alpinisti udeležili kar 85 odprav v Himalajo. Toliko jih je namreč naštel Tone Škarja v pregledni knjižici, ki je nedavno izšla pri PZS. Vse skupaj (v slovenskem izvirniku) je bilo sicer že objavljeno v Planinskem zborniku (glej PV 2/2004), tokrat pa gre za samostojno izdajo z dodanim angleškim prevodom. Izdaja se lepo ujema z odprtim planinskega muzeja v Pokhari v Nepalju, v katerem so Slovenci dostojno predstavljeni. Knjižica, ki jo je avtor tam delil osebno, bo še bolj pripomogla k prepoznavnosti slovenskega deleža v Himalaji. Tudi fotografija slovite smeri, v kateri so se Slovenci izjemno izkazali, na naslovnici še posebno osvetli slovenski delež.

Ob tem je zanimivo, da je kot prva himalajska odprava s slovensko udeležbo tokrat omenjena argentinska odprava na Dhaulagiri leta 1954 - v Planinskem zborniku je namreč še ni. Prav je,

da je nekdo končno opazil, da je bil Dinko Bertonec ugleden slovenski alpinist, četudi daleč od doma; tudi argentinskemu andinizmu je dal pomembno pečat. O omenjeni odpravi je Dinko Bertonec z Vojkom Arkom napisal odlično knjigo Dhaulagiri, ki je bila predstavljena v PV 7-8/1993. (podčrtalo ur. Sv. Slov.) Poleg himalajskih odprav sta v pregled vključeni še dve v Hindukuš, ki sta bili organizirani v himalajskem slogu. Knjižici Slovinci v Himalaji je dodan še pregled smrtnih nesreč; teh ni bilo malo - na omenjenih odpravah je umrlo kar 16 alpinistov. Skratka, knjižica je jedrnat in pregleden prikaz slovenskega osvajanja Himalaje. Očitno pa se pri pregledu ni bilo mogoče izogniti nekaterim napakam in nepopolnim informacijam, saj že prihajajo prve dopolnitve in popravki; kar nekaj jih je zbral Peter Podgornik in jih objavil na spletni strani Gore ... ljudje (<http://www.gore-ljudje.net/>). Je že tako, pogosto so sicer zelo odmevni uspehi alpinistov pomanjkljivo dokumentirani.

Marjan Bradeško
Planinski vestnik, marec 04

Zbor za republiko

V polni Linhartovi dvorani Cankarjevega doma je potekala prva javna tribuna Zbora za republiko, ki so jo zaznamovale kritične razprave o „slovenski stvarnosti in prihodnosti“. Slednje je kot enega od namerov zbora omenil predsednik opozicijske SDS Janez Janša, ki je izrazil zadovoljstvo, da sta se zbora udeležila tudi predsednik koalicijske ZLSD Borut Pahor in predsednik donedavno vladne SLS Janez Podobnik.

Slednje ter podpis na vabilu za zbor zunanjega ministra in člana vodstva LDS Dimitrija Rupla po Janševih besedah dokazuje, da ima nasprotovanje dialogu vse manj zagovornikov tudi v tistih strankah, ki „so desetletja vladale prav s pomočjo kulturnega boja in delitev“. Dogajanje sta sicer med drugim zaznamovala poziv filozofa Tineta Hribarja k oblikovanju novega Demosa in „zakasneli“ prihod Dimitrija Rupla v Can-

karjev dom, ki se je s službenega obiska v Londonu v Ljubljano vrnil z zasebnim letalom.

Hribar je med drugim dejal, da je v LDS prevladala struja, ki „nima pojma, kaj je demokracija, civilizacija in njene temeljne vrednote“.

Po njegovi oceni se je Slovenija „nagnila“ preveč v levo, zato je potrebno politično uravnoteženje, ki pa ne bo mogoče brez pritegnitve sredinskih volivcev.

Dimitrij Rupel je prihod na Zbor za republiko ponazoril z anekdoto iz otroštva, ko je moral njegov oče za božič v službo.

Takrat je bilo praznovanje božiča „prepovedano, nedobrodošlo početje“. „Da oče ne bi mogel biti skupaj z družino, je moral biti 24. decembra zvečer v službi,“ je pojasnil Rupel in tako namignil na podobno situacijo, ko je predsednik vlade od Rupla zahteval, da ga spremlja v London.

Rupla so odstavili

Zunanji minister Dimitrij Rupel je v odzivih na predlog premiera Antona Ropa o njegovi razrešitvi s položaja zaradi Ruplovega sodelovanja s pomladnimi strankami dejal, da sta imela s premierom danes pogovor, na katerem mu je Rop predlagal, naj odstopi. Rupel tega ni želel storiti, še posebej na dan pred tako pomembnim državnim praznikom kot je dan državnosti. V zvezi s svojim sodelovanjem na Zboru za republiko v pa je Rupel posebej poudaril, „da je predlog o njegovi razrešitvi partijska kazen in partijska izključitev, kar pomeni, da se vračamo v stare čase“. Rupel pravi, da bo moral svoje razmerje do liberalne demokracije sedaj na novo definirati. „S takšno liberalno demokracijo težko sodelujem. To ni tisto, kar smo ustanovili leta 1994,“ je še dejal.

Poleg tega je Rupel napovedal, da se bo najverjetneje angažiral z ljudmi, ki so liberalnih pogledov, ki so za odprto družbo, svobodo in demokracijo, ter z ljudmi ki cenijo dosežke zadnjih 13 let.

Potem je Rop kratkoma lo odstavil ministra Rupla.

Slovenski veleposlanik v Nemčiji Ivo Vajgl, ki ga je premier Rop predlagal za Ruplovega naslednika, je povedal, da je Ropovo ponudbo že sprejel.

Predsednik države Janez Drnovšek pa meni, da je čas takšnega ukrepa nekoliko neaven. „Tudi sam sem kot predsednik vlade včasih zamenjal kakšnega ministra, a tik pred volitvami je vseeno nekoliko ne- navadno menjati zunanjega ministra. Vendar pa ne poznam globine njunega spora in razlogov, ki bi pripeljali do tako skrajne odločitve. Sam zato tudi težko presodim, ali bi se to dalo rešiti na drug način,“ je pojasnil predsednik.

Na vprašanje, koga bo podprl na jesenskih volitvah, pa je odgovoril, da se ne vmešava v tekočo politiko in skuša imeti razdaljo do vseh političnih opcij. „Kar želim, je, da bi dosegli čim več, da bi politika čim bolj korektno delovala, ne želim se pa in tudi ne bi bilo primerno, če bi se sedaj preveč vključeval ali skušal podpirati enega ali drugega. Enostavno predsedniški položaj ni takšen, da bi bilo to primerno,“ je zaključil.

Bajuk: Potreben je nov konsenz

Slovenija v prihodnosti potrebuje širši dialog, ustvariti pa se mora tudi široka politična volja glede odprtih vprašanj slovenske družbe, je na današnji slavnostni seji NSi ob dnevu državnosti in doseženi zmagi na volitvah v Evropski parlament povedal predsednik stranke Andrej Bajuk. Kot je ob tem dodal, Slovenija potrebuje nov konsenz v družbi. Letošnje praznovanje dneva državnosti je po njegovem

mnenju še posebno pomembno, saj ga Slovenija prvič obeležuje kot enakopravna in polnopravna članica Evropske unije. S slavnostno sejo so želeli v NSi na poseben način izraziti ljubezen do domovine.

V govoru je prvak NSi spomnil, da je vodstvo ljudsko-krščanske gibanja na Slovenskem od pomladi narodov leta 1848 aktivno sodelovalo pri oblikovanju današnje Slovenije.

IZ ŽIVLJENJA V ARGENTINI

TONE MIZERIT

Je Argentina država, v kateri se je nasilje razpaslo? Če se le malo ozremo okoli sebe, bomo odgovorili, da je. Predsednik Kirchner trdi nasprotno. In to za državo in za družbo ni pozitivno.

Na mnogih področjih. Ni prišlo do vladne krize. Vsaj vsi ministri še vedno zasedajo svoja mesta. A prvi resni razhod v vladi se je pojavil pretekli teden. Obrambni minister Pampurro javno omenil, da je Argentina postala država nasilja. Čeprav ga je predsednik prisilil, da je delno preklical svoje mnenje, ima prav. Dovolj je, da nekaj dni zaporedoma beremo dnevno časopisje: ropi, umori, ugrabitve, v katere je zapleten kriminal pa tudi kakšen skorumpiran član varnostnih organov. Institucionalno smo doživeli vdor skrajne levičarske organizacije (Quebracho) v poslopje vrhovnega poveljstva vojske. Piketeri so poldrug dan blokiral most Pueyrredon v prestolnico in druge dostope po državi. Prav tako so nasilno „osvobodili“ avtoceste (voznikom ni bilo treba plačati cestnine) in blokiral prodajna okenca na železniški velepostaji Constitución. Pa bi še lahko naštevali.

Zgrešena strategija. Gotovo je eden najbolj perečih zadev razmerje vlade do piketerov. Kirchner nikoli ni hotel postaviti mej temu načinu protesta, niti ko je jasno dokazano prestopil meje zakonitosti. Mirno je gledal, ko so blokiral ceste in mostove ter celo zasedali privatne objekte, trgovine in podjetja. Vodilna ideja vlade je stalno bila, da se tudi v primeru izgredev ne zatira nasilno in da so vrata dialoga vedno odprta. Še več: z mirnejšim delom tega gibanja je navezal stike in jim dal svoj blagoslov v obliki prisotnosti dveh ministrov na njihovem zborovanju. Za tem so padle najtežje medsebojne obsodbe med „trdimi“ in „mehkimi“. Ti zadnji naj bi se „prodali vladi“, oni pa naj bi bili „Duhaldejeva udarna četa“. Seveda je ta strategija božanja med ljudmi ustvarjala občutek kaosa, ki ga vsak dan lahko zaznamo na cesti. A Kirchner se ni omajal, niti ko so mu svetovalci pokazali izid ankete, izvedene v prestolnici in Velikem Buenos Airesu, po kateri kar 82% prebivalstva smatra vladno politiko v tej zadevi za zgrešeno.

Zvenča zaušnica. Hujšega izida vlada ni mogla pričakovati. Ko se je Kirchner še nahajal na svojem dolgem potovanju proti Kitajski, je doma počilo. V mestni četrti Boca so ubili enega izmed vodij „mehkih“ piketerov. Ker so ti smatrali, da je morilec nastopil pod protekcijo policije (kar ni izvezeto) so nasilno zasedli krajevno policijsko

postajo, jo obdržali v oblasti dolgih osem ur, popolnoma uničili notranjo opremo in odšli šele potem, ko so jim iz najvišjih vladnih organov zagotovili, da bodo nasilno smrt razjasnili in krivce kaznovali. Vodja piketerov Luis D'elia, na katerega je Kirchner toliko stavil, je osebno vodil napad. Ves čas zasedbe se, kljub prošnjam policijskih poveljnikov, noben sodnik ali državni tožilec ni izrekel o dogodku niti dal navodil, kako naj to zadevo rešijo. Da je bila meja težav polna, so se pogreba umorjenega udeležili vodje vseh skupin piketerov in v en glas kritizirali vlado.

Kaj je v ozadju. Čeprav včasih radi zadeve poenostavimo, položaj ni lahek. V pojavu piketerov sovpada mnogo dejavnikov. Najprej težak položaj socialnih izključitev, ki je ubožane množice potisnil na rob normalnega življenja. Tam so lahek plen tistih, ki ribarijo v kalnem. Po drugi strani zaznamo politično izkoriščanje tega pojava. Vsaka frakcija hoče kalno vodo napeljati na svoj mlin. Raven izkoriščanja pa lahko najdemo v občinskih območjih, ob provincijskih interesih in tudi na najvišjem državnem prizorišču. Tako so piketeri iz skupin socialnega sindikalnega protesta postali politično orodje in nedvomno tudi že udarne skupine (grupos de choque) tega ali onega veljaka. In težko bi trdili, da niso tudi orodje napetega nasprotja med sedanjim in bivšim predsednikom.

Temno obzorje. Težko je napovedati, kaj se bo iz tega še skuhalo. Prebivalci se tudi tu delijo med optimiste in pesimiste. Resni opazovalci pa že primerjajo sedanji položaj s tistim, ki ga je doživel Peron z Montoneri. Ljubimkal je z njimi, ker so mu služili v njegovi strategiji prevzema oblasti. Ko pa je bil enkrat na vladi, so mu postali nevarni. Nasilno jih je moral izgnati iz Majskega trga. Tedaj so prestopili v ilegalo in bili eden glavnih dejavnikov bratomorne gverilske in protigverilske vojne. Daj Bog, da bi se kaj takega ne ponovilo.

Upanje na vzhodu - in doma. Omenili smo že predsednikovo potovanje na Kitajsko. Z njim je strnjena delegacija podjetnikov. Upajo, da bodo lahko Kitajski prodajali kaj več kot le sojo, ki trenutno pomeni 80% celotnega argentinskega izvoza v to državo. Upanje vzbuja tudi zadnja davčna nabirka, ki je meseca maja pomenila ogromen korak v pravi smeri, saj je državna bilanca pokazala presežek v višini 4.378 milijonov pesov. škoda, da se optimistične gospodarske okoliščine odvijajo v tako zapletenem in neresnem političnem položaju.

SLOVENCİ V ARGENTINI

SLOMŠKOV DOM

Super ples v jeseni

ob 30-letnici Slovenskega instrumentalnega ansambla

V soboto 22. maja je bilo v Domu razigrano razpoloženje, saj sta odbor Doma in odseka SDO-SFZ pripravila „Super ples v jeseni II - ples kot nekoč, ples za vse!“. Sodelovanje Slovenskega instrumentalnega ansambla, ki letos slavi svojo 30-letnico, in izbrana posneta glasba (DJ Andrej Belec), sta zagotavljala zabavo za vse starosti in okuse.

Varstvo otrok je nudilo k temu veliko pomoč. Dobra organizacija večera in z jesenskimi motivi okrašena dvorana in omizja (koordinacija Sonja Tomazin Hribar), so ustvarjali toplo vzdušje in nudili številnim obiskovalcem iz vseh Domov ob dobri postrežbi, prijeten večer.

Slovenski instrumentalni ansambel že 30 let ne le razveseljuje najrazličnejša občinstva, ampak tudi uveljavlja slovensko prisotnost v Argentini: nastopajo namreč v slovenski narodni noši in imajo lep repertoar slovenskih skladb. Tudi ta večer je ubrano zaigral v veliko zadovoljstvo poslušalcev in plesalcev. Po pozdravnih besedah sta nastop kvalitetno

Iz življenja zveze slovenskih mater in žena

Res, ZSMŽ je le majhen delček skupnosti, ki deluje po začrtani poti, a se tudi trudi, da bi razumel gotove znake našega vsakdanjika, sprejme in daje v mejah možnosti; včasih tiho in neopazno, na kar ne polagamo posebne važnosti. Mesec za mesecem se zbiramo vsak drugi četrtek in Bog daj, da bi čim več naredile pa čim manj opustile ali ničesar važnega ne izpustile! Dolžnosti nam dajejo postavke; dolžnosti

do živih in mrtvih, do zdajnjega diha!

Maj ali majnik so včasih rekli - vsekakor najlepši mesec v Sloveniji, v domovini. Saj je še, vendar ga izgovarjamo tako ali drugače, vedno z prizvokom žalosti in s spoštovanjem. Leto za letom postojimo ob tistem iz leta 1945; potem pride še junij - tisti usodni, neizbrisni čas, ko se je naša prepleta dežela zavila v črno!

Nekdo je zapisal: Vsaka

avedla Maruška Batagelj Klemenčič (alt solo) in Martin Dobovšek (saksofon). Podala sta vrsto romantičnih uspešnic v slogu „najlepše melodije včeraj in vekomaj“ ob velikem odobravanju navzočih. Slovenski instrumentalni ansambel sestavljajo: Maruška Batagelj Klemenčič, Martin Dobovšek, Janez Žnidar, Franci Žnidar, Rok Fink, Jože Rožanec in Frido Klemen (tokrat tudi Pavel Erjavec).

Navdušene plesalce so le za trenutek ustavile zahvalne besede Janeza Žnidarja, s katerimi je poudaril oporo, ki so jo vedno imeli v lastnih družinah, pa seveda tudi v zvesti publikii.

Kot poklon temu jubileju so sinovi naših muzikantov (Ivan, Tomaž in Pali Klemenčič ter Andrej Žnidar) sestavili glasbeno skupino in veselo zaigrali nekaj modernih skladb Cukov in še par drugih, s katerimi so se posebno navdušili mlade obiskovalce večera.

Hvala lepa vsem in nasvidenje na SUPER PLESU V JESENI IIIII!

-jt

sedanjost je polna preteklosti. Letošnja dva sestanka Zveze, majski in junijski, sta napolnila prav iz slovenske polpretekle zgodovine, rodna sestra in brat, Janez Kokalj in Vera Kokalj Zurc, rodna sestrična in bratranec bivšega ljubljanskega nadškofa dr. Franca Rodeta. Rosno mlada sta prezgodaj in trpljenju dozorevala, pa ne samo z nacistično nemško okupacijo, kar bi bilo povsem zadosti, temveč s porajajočo „peto kolono“, ki se je zelo pozno izdala kot prava komunistična revolucija po vzorcu ruske, španske ... itd. „Vsi smo vedeli o zlu, ki pride z njo, saj je krožila knjižica Ukrajina joka in videli dramo Krvava Španija ...“ Družina Kokalj je doživela nasilje, ki si ga ni nikdar nihče predstavljal v Sloveniji.

Po mnogih „nočnih obiskih“ so dobrega očeta v lastnem domu ustrelili 14. septembra 1944 leta. Čez nekaj dni so izropali vse, od živine do zadnje žlice. Tako „osvobojeni“ so bežali iz Ihana v Domžale k dobrim ljudem, do maja ... Potem pa naprej: „Čim dalj smo hodili, tem dalj so nam kazali.“ V Vetrinju, na polju in travniku so obstali, znova brez vsega, ker so na poti izgubili vse, kar so vzeli in lahko nesli s seboj. Vetrinjska cerkev jim je nadomestila dom! Tja so se zatekli po tolažbo in varstvo. Za rešitev so goreče prosili nebeške sile - nad zavezniško vojsko so bili razočarani. „Še danes me pretresa spomin na jokajoče ljudstvo in glasno hlipanje vseh, tudi starejših možakarjev, kom so zvedeli za vračanje naše vojske - domobrancev partizanom v krvave roke“, je dejala gospa Vera.

„Skoraj ni dneva, da se jih ne bi spominjal“, je zapisal Janez Kokalj - mla-

doleten domobranec, ki je med prvimi stopil mednje; komaj je čakal, da so ustanovili postojanko v Domžalah, a je bil tam le malo časa. Umaknili so se čez mejo, se predali zaveznikom ter razočarani čakali na transport za Italijo, ki je potem krenil na Jesenice ... in po hudi poti na Teharje. Vsako noč je opazoval skozí špranje v leseni baraki sestradane sotrpine, kako so jih po štiri skupaj (dva sta gledala naprej, dva pa nazaj), nalagali na tovornjake. Sredi junija je videl tudi svojega brata Franceta, ubežnika iz nemške mobilizacije, nadškofovega brata Andreja, Strinarjevega Lojzeta, četrtega pa ni spoznal. V duhu se je od njih poslovil. „Vedel sem, da se ne bomo več videli, saj kam drugam naj bi jih vozili tako zvezane kot v smrt.“

Ob simboličnem grobu - goreči sveči in rožah na črnem prtu s knjigo „Črne bukve“ (izdane že l. 1943), mahom in zemljo iz Kočevskega Roga, s slovensko zastavo in rožnim venčcem, ki je bil na oltarji vetrinjske cerkve, smo v tišini poslušale zapisana pričevanja. Z asistentom dr. J. Rodetom smo še pomolili spominske pogrebne molitve za naše mučence, mučenke - matere, žene in otroke, za njihov zaslužen spokojni počitek pri Bogu.

Junjsko žalno uro smo zaključile s pesmijo Moja domovina.

Spominski list je letos vseboval Balantičeve verze in skico akademske slikarke pokojne Bare Remec.

Obema pričevalcema, gospe Veri in Janezu Kokalju velja na tem mestu lepa hvala! Danes, morda še bolj kot pred leti, so važni vsi stavki, vse besede o dogodkih iz tiste shrbljive dobe in iz prvih virov!

ZSMŽ

PO POTI INKOV NA MACHUPICCHU

FRANCI MARKEŽ (5)

Na splošno poti, ki so jih gradili Inki, nimajo stvarno nevarnih mest. Steza je široka od metra do metra in pol, so pa predeli, ki so speljani ob strmoglavih pre-

padih. Ob naši poti so bili prepadi poraščeni in zato ne tako grozljivi.

Sredi dopoldneva, že precej naprej od omenjenih zgradb, naletiva na Francozinji, ki sta se me sinoči usmilili. Tudi tokrat sta bili v vlogi Samaritank. Ob poti je na mali jasici ležal ok. 35 let star Hindujec, popolnoma izčrpan in bled - čeprav temne polti. Samaritanki sta ga izročili nama v varstvo in šli svojo pot naprej. Že tako zakasnela se nama je manjkalo še tega! Amilcar, kot vesten zdravnik, je bolnika pregledal, poiskal po žepih primerno zdravilo, ga spravil k sebi - že pri zavesti je Hindujec povedal, da je tudi on zdravnik - in s težavo sva ga postavila na noge. Amilcar spredaj, Hindujec v sredi in jaz kot izkušen gornik zadaj, se je mala procesija počasi pomikala naprej. Vsake toliko časa se je bolnik nevarno zazibal. S strahom sem gledal v strmino pod nami, ki ji ni bilo videti konca. Če bi tukaj dol padel, ga ne bi našel niti Bog več, kot pravimo v Argentini. Za naju en problem manj, a kaj češ, prevzela sva samaritansko nalogo in jo morava odgovorno izpeljati. Z večurno zamudo le pricincamo do

ostankov zgradbe Rumiwasi. Seveda o naši skupini ne duha ne sluha, Hindujca sta pa tam čakala nosača iz njegove skupine, katerima so zaupali tudi najino zakasnelo kosilo. Skoro nisva jedla, Hindujec je pa začel vrteti z očmi in je obležal kot mrtev. Amilcar ga je vestno pregledal in ugotovil, da je prav za prav še pri življenju. S tem potolažena sva ga prepustila nosačema in nadaljevala svojo pot. Ta je sedaj šla navzdol, se vila med skalami, ponekod so bile prave izsekane stopnice, katerikrat je bilo kar neprijetno strmo. Še skozi majhen tunelček sva šla, ne vem ali je bil naraven ali so ga izklesali Indijanci. Ko hitiva, kar moreva, ker sva se bala noči, naju prehitita nosača, ki sta na iz vej narejeni nosilnici imela naprtanega bolnika in sta nama kar hitro spet izginila izpred oči. Zopet sem se spomnil na arijskega nad-človeka.

Šla sva še mimo razsežnih razvalin Phuyupatamarca, ki leže 3520 m visoko in ki sva si jih le na hitro ogledala.

Daleč pred nama, na drugem hribu, so se že svetlikale luči Wiñaywayne. Čeprav sva sposušila korak, se nama je po vsakem ovinku zdelo, da so luči vedno enako daleč. Pot je postajala bolj položna, peljala je skozi nizek gozd, bila je shojena in polna prahu, ki se je dvigal kar v oblakih. Seveda naju je ujela trda noč. Pa je angel varuh poslal za nama dva mlada ameriška turista, ki sta sebi in nama z baterijama osvetljevala pot.

Končno sva le prišla do zaželenega

cilja. Kot sem že omenil, je Wiñaywayna velika gorska koč, že skoro hotel, ki ima elektriko, pograde, stranišča. Ime dobi po bližnjem znamenitem, dobro ohranjenem naselju iz časa Inkov.

Koča je bila nabitno polna. Okrog pa toliko sotorov, da skoraj ni bilo prostora za nobenega več. Tam sem se srečal z ženo, ki me takoj sploh spoznala ni, tako sem bil umazan, razmršen, kosmat in zaprašen. Prav veselo sva se pozdravila. Ona je prehodila skrajšano verzijo poti. S skupino 15 turistov, večinoma Argentinec, se je zjutraj odpeljala z lokalnim vlakom iz Cusca in med domačini, vrečami zrn in kurami prispela do km 104. Tam so izstopili in po petih urah hoje v strm breg, mimo omenjenega zapuščenega naselja, prišli do Wiñaywayne, kjer si je žena takoj zagotovila prostor na pogrado. Med potjo so jim vodiči pripravili kosilo in jih med počitkom zabavali z anekdotami in muziko na domače instrumente. Žena se je pridružila naši skupini, ki je veselo proslavljala povratek v civilizacijo z mrzlim pivom. Pravi luksus, katerega sem se po tolikem čaju v obilici poslužil. Tu smo se tudi poslovili od kuharja in nosačev in jih za odlično oskrbo še ekstra nagradili.

Čeprav sem imel zakonsko ženo ob sebi, se mi ni zdelo lepo, da bi zapustil sopotnika in sem šel spat v sotor. Najin šotor je bil postavljen tik pod teraso koč.

Nadaljevanje prihodnjic

Prelaz Intipuncu „vrata Sonca“ in žena Kristina

Praznik državnosti...

Nad. s 1. str.

nam je podal profesor Martin Sušnik. Njegov govor prinašamo na uvodnem mestu.

Prejeli smo tudi nekaj pozdravnih pisem. Prebrali so samo končni pozdrav, tu so objavljeni v celoti.

PRESEDNIK SDS JANEZ JANŠA

Že trinajst let lahko slavimo Slovenci svojo odločitev za samostojno, suvereno, neodvisno in demokratično državo. Sprejem ustavne listine o samostojnosti in neodvisnosti Republike Slovenije 25. junija 1991 je bila posledica prizadevanj posameznikov iz kulturnih, intelektualnih in političnih krogov doma in po svetu. Dogodki, ki so sledili, so potrdili odločenost naroda, da uresniči stoletne sanje, da bi živeli in svoje otroke vzgajali v lastni državi. To je bil nepozaben čas in lahko smo hvaležni, da smo bili priča rojstvu nacionalne države.

Vendar lastna država ni samo pravica in privilegij, ampak tudi odgovornost. Zato smo se prvič v zgodovini odločili sami in se odločili za članstvo Slovenije v zvezi Nato in v Evropski uniji kar je zgodovinski dogodek. Članstvo v obeh zaveznih zvežih je bil dolgoletni cilj vseh dobro mislečih in tudi z vašo pomočjo smo ga uspeli doseči.

Danes, ko slavimo, lahko v evropskem prostoru upravičeno pričakujemo dobro prihodnost za domovino. Tudi za vse, ki še bodo rojeni na tem koščku nebes pod Triglavom. Proslavljamo z upanjem in vero, da ravnamo v njihovo dobro in da bo tudi deseta generacija naših potomcev z veseljem in slovensko pesmijo proslavljala spomin na rojstvo Slovenije in njeno novo pot.

Ne glede na razdalje, ki nas ločujejo, nas združuje in povezuje ljubezen do Slovenije. Vsi, ki smo sedaj v Sloveniji in ki si prizadevamo za blagor in dobro vseh državljanov in državljanov, vemo, da je bila ločitev od domovine, ki ste jo okusili vi,

bridka preizkušnja. In da bo morala domovina v prihodnje izkazati večjo hvaležnost sinovom in hčeram, ki so ji ostali zvesti tudi na tujem in v najtežjih časih.

Zahvaljujem se vam za ves vaš napor, vero in zaupanje, ki je v usodnih časih osamosvajanja segel do nas, v Slovenijo. Vse, kar smo v Sloveniji v teh letih dosegli, bi ne mogli brez vaše pomoči v odločilnem času.

Dragi rojaki, Slovenija je z vstopom v EU in NATO simbolično na začetku nove poti. Nanjo stopamo v dobri veri in s prepričanjem, da bomo na novi poti kot narod in država ravnali odgovorno. Pričakujemo, da se bomo kot posamezniki, kot državljani Slovenije in Evrope, počutili dobrodošli, enakovredni in svobodni. In da si bomo po jesenskih volitvah slovensko državo lahko končno začeli urejati v prijazen dom za vse.

Prijatelji, hvala, ker v srcu dobro mislite. Želim vam sreče, zdravja in uspehov in naj Slovenija ostaja vaša domovina.

Bog živi Slovenijo na novi poti!

PRESEDNIK N.SI DR. ANDREJ BAJUK

Danes, po trinajstih letih proglativne naše samostojne države Slovenije, prvič praznujemo kot enakopravni in polnopravni člani Evropske zveze. To je cilj za katerega so se naši predniki močno zavzemali in ne glede na okoliščine, ki so nam malokdaj bile prijazne, niso obupali... Danes bolj kot kadarkoli prej ponovno ugotavljamo, da je temelj naše državnosti in narodne zavesti—še kako globok in trden, saj ni nič drugega kot sad hrepenenja in trdega dela nešteti rodov, ki so razvili, ohranili in obogatili našo kulturo in narodno zavest.

Slovenstvo je skozi stoletja raslo kakor borovec na kamnitih in negostoljubnih tleh, v pokrajini, kjer pogosto puščajo viharji. A ne politični in kulturni imperializem številčnih narodov, ne vojne vihere, ne pogoste delitve in razprtije med našimi predniki in ne krvava revolucija, ki je terjala toliko slovenskih življenj niso preprečili rast: drevo slovenstva se je skozi stoletje preizkušeno krepilo in pognalo v najvišji vrh: pred trinajstimi leti smo dosegli svojo samostojno državo, danes pa s ponosom uživamo prednosti in odgovornosti polnopravnega in enakovrednega članstva v svobodni in demokratični Evropski zvezi.

Še tako bežni pregled naše tisočletne zgodovine vsakomur potrdi, da nam Slovincem, ni bilo lahko... Zato danes gledamo z novim upanjem v našo skupno prihodnost. Prepričani smo, da bomo tudi sedaj sposobni preživeti in napredovati v teh novih pogojih, da bomo sposobni ustvariti visoko razvito družbo in ohraniti svojo identiteto v objemu in doslednem

Nad. na 5. str.

pred seboj še mnogo opravka. Prav tako ni dosežena tukaj, na jugu sveta, ko vidimo pomanjkanje smisla za red in požrtvovalnost v prid izboljšanja socialnega položaja. Prav tako tudi v slovenski skupnosti, ko vidimo, da so se nekateri oddaljili ali se oddaljujejo, ker jim nismo znali pokazati pozitivnosti skupnega dela ali smo pa izčrpali njih moči.

Svet se spreminja. Spreminja se glede na naše svobodne osebnosti ali skupne odločitve. Vprašanje pa ostane še vedno odprto: kam merijo te spremembe? Kam merijo naše odločitve? Kam merijo Slovenija, Argentina in slovenska skupnost v Argentini?

V jedru odgovora je **človek**. Ne ekonomija sama, ne politične stranke, ne sistemi, ne ustanove same, ne prazna dolžnost, temveč človek, ki v svoji najnotranjši globini, zavestno ali ne, čaka pomoč, da dan za dnem vztraja na poti lastnega dovrševanja.

Govor veleposlanika RS mag. Bojana Grobovška

„Niti dva meseca nista minila od 1. maja, ki bo v analih slovenske zgodovine ostal zapisan kot nadvse pomemben dan. Po razglasitvi samostojnosti in suverenosti Republike Slovenije pa kot drugi najpomembnejši mejnik v zgodovini slovenske države. Republika Slovenija je namreč 1. maja 2004 postala polnopravna članica Evropske Unije. Tisto, kar se nam je leta 1991, ko smo se odločili za samostojno slovensko državo in samostojnost, dozdevalo kot sanje, se je uresničilo.“

Slišali smo in še bomo o zelo konkretnih posledicah, ki jo je članstvo v Uniji prineslo in še bo prineslo Sloveniji in Slovincem. Gre za zelo, zelo konkretne zadeve. Članstvo Slovenije v Uniji je izreden gospodarski dosežek. O tem se pravzaprav največ piše in govori. Ta dosežek se tudi ilustrira z velikim številom podatkov in statistik.

Obenem je to politični in kulturni dosežek ali na kratko in s skupnim imenovanjem velik zgodovinski dosežek.

Slovenski narod, narod, obdan od večjih sosedov, stisnjen tja med Alpe, Sredozemlje, madžarsko pusto in Balkan, je v svoji zgodovini pokazal nepopisno trdoživost in voljo do preživetja. Malodane kot kakšen biblijski Ahasver smo v novejši zgodovini iskali zavetje, pristan in mesto v politični geografiji Evrope. Želeli in hoteli smo tudi, da nam tudi drugi priznajo našo evropsko identiteto in mesto v evropski družini narodov. Če pod Evropo razumemo področje, ki je podoživelo kulturno-civilizacijske procese kot so zahodno krščanstvo, renesansa in prosvetljenstvo in je obenem produkt teh procesov, smo seveda od vedno bili del Evrope. Povsem konkretno smo bili in smo še del kulturno-civilizacijskega prostora Srednje Evrope. Vendar pa v času nacionalizma in nacionalizmov za naše velike sosede, še posebej za tiste na severu in zahodu, nismo bili pravi Evropejci. Za Srednjo Evropo obstaja nemški pojem Mitteleuropa. Mitteleuropa je bil obenem politični projekt—predvsem nemške in avstrijsko-nemške prevlade in nadvlade v srednjevzhodni Evropi. Za Slovenije in vse ostale Slovence je bilo v tej Srednji Evropi - Mitteleuropi rezervirano drugorazredno podrejeno mesto. Jezik, semantika, pove prav veliko. Za ideologe Mitteleurope smo bili Slovenci in tisti, za katere je bilo v njihovih predstavah Mitteleurope rezervirano drugorazredno mesto in so živeli med tako imenovano Zahodno Evropo in Rusijo, Zwischeneuropa. Skratka, kot pove že prevod iz nemščine, nekaj vmes, vmesnega, nepravega. Za ideologe italijanskega nacionalizma pa smo bili vsi Slovenci del nečesa amorfnega, seveda drugorazrednega, ki se je razprostiralo zahodno od italijanskih meja. Pač Slavi, Slovenci.

Zaradi tega smo po prvi svetovni vojni postali del Jugoslavije. V njej smo ostali tudi po drugi svetovni vojni. Po drugi svetovni vojni je Evropa poznala le še geopolitično, ideološko in obenem politično in še naprej k kulturno razdelitve na Vzhod in Zahod. Po drugi svetovni vojni je bila Slovenija del sicer svojevrstnega, vendar Vzhoda in Balkana. Na zahodni strani razmejitvene črte Trst - Ščečcin pa se je v obdobju po drugi svetovni vojni pa vse do padca berlinskega zidu na temelju skrajno tragičnih izkušenj uresničeval najbolj uspešen načrt gradnje združene Evrope v evropski zgodovini. Rodila se je evropska skupnost, evropska celina se je povezovala v enotno in hkrati raznovrstno skupnost, katere države so tokrat na prostovoljnem temelju in temelju sodelovanja in združenj dosegle enkratno gospodarsko in socialno blaginjo ter stabilnost in varnost. Zgodovina razvoja te skupnosti, ki se danes im-

enuje Evropska Unija, pove tudi, da so morda v tej skupnosti še bolj ko ostale uspemale in uspemale še posebej manjše države in da so v tej skupnosti obdržale svojo identiteto. Še več, uspelo jim jo je utrditi.

Nič na tem svetu ni povsem idealno. Tudi Evropska Unija ni povsem idealna tvorba. Vendar pa je najboljše, kar je doslej nastalo na evropskih tleh, obenem pa tudi drugim za zgled in vzor. Tudi v Južni Ameriki. Naj stvari obračamo tako ali drugače, to je elitni klub. Pogoji za včlanitev in pristopni izpiti niso lahki. Od članov se zahteva demokratičnost, stabilno tržno gospodarstvo, sposobnost izpolnjevanja obveznosti, dokazana sposobnost o izpolnjevanju evropskih načel,

Slovenija je opravila te izpite, v gospodarskem delu izpitenih ovir so njeni dosežki in pokazatelji praviloma celo višji in boljše od pokazateljev ostalih novih članic.

Z včlanitvijo desetih novih članic se je zgodilo marsikaj. To lahko tudi imenujemo ponovna združitev Evrope. Postali smo del središča Evrope. Ni več Evrope in Zwischeneurope. Je Evropa. V vladi Evropske Unije, se pravi v Evropski komisiji, bomo imeli svoje komisarje, v evropskem parlamentu svoje poslance, slovenščina in ostali slovenski jeziki, ki so uradni jeziki pristopnic, tako kot madžarsčina in baltski jeziki, tako tudi njihove kulture so tudi uradni jeziki in kulture evropske družbe, ki se imenuje Evropska Unija. V evropski prestolnici, Bruslju, vihra tudi slovenska zastava.

Je podoba te Evropske Unije preveč idealna? So tisti, ki se oglašajo in razlagajo, da bomo tisti iz novih članic le prišli s statusom drugorazrednosti, in da bo tista tako imenovana Zwischeneuropa še vedno prisotna, realisti? Ali so pač dežurni malodušneži in trosilci jeremijad, kakršnih tudi v slovenski zgodovini ni bilo malo. In zgrožena opozorila, da bomo Slovenci v Evropski uniji izgubili svojo identiteto in jezik? Menda zato, ker sedaj ne bo več pritiskov, da bi se potujčili, se bomo potujčili kar sami od sebe.

Dovolim si odgovor najprej tem zadnjim. In to, če se ne motim, z besedami ali vsaj parafrazo Draga Jančarja, ki je zapisal takole: Če bosta slovenščina in slovenska kultura po naši včlanitvi v Evropsko Unijo izginili, pomeni, da ne zaslužita, da obstajata. Z drugimi besedami, od nas samih je v največji meri odvisno, kako in kaj dalje in naprej z nami. Toda v EU so prisotni vsi varovalni mehanizmi, da slovenščina in slovenska kultura ne izgineta. Še več. EU nudi vse možnosti za razvoj in napredek Slovenije in Slovencev in s tem mednarodne uveljavitve Slovenije. EU je zgrajena v duhu sprave, tolerantnosti, sodelovanja. Pa tudi optimizma in optimističnega zretja v prihodnost. Če tega ne bi bilo, namreč optimizma in navdušenja, se zamisel o EU, ki je pred pol stoletja zvenela kot utopija, ne bi uresničila. Lahko upamo, da bo tudi v Slovenijo sedaj pripihalo več takega optimizma in da bo tega optimizma še več. Da je evropskega duha v nas dovolj, so ocenili že strogi ocenjevalci iz Bruslja. To, da smo tako 1991 kot tudi v zadnjih letih stopili skupaj in pozabili na marsikatero zdravo, zato da dosežemo skupni cilj, t.j. članstvo v Uniji, kaže, da znamo biti Evropejci v najbolj zlahtnem pomenu besede. Verjamem, da bomo nadaljevali po tej poti in da Slovenijo čaka svetla prihodnost.

In Slovenci izven meja Slovenije? Še posebej pa tisti izven meja Evrope? "im svetlejša bo prihodnost Slovenije, tem tesnejše bodo lahko vezi med Slovenci v Sloveniji in Slovenci izven nje. In tem samozavestnejše bodo Slovenci izven Slovenije v novi ali drugi domovini lahko povedali, odkod so prišli."

Praznik državnosti...

Nad. s 4. str.

spoštovanju tistih resničnih vrednot, ki so nas vodile skozi našo zgodovino. Staro reklo pravi: „Globlje ko pogledaš v preteklost, dlje v prihodnost vidiš“. Ko iščemo odgovore na velike izzive našega časa, se moramo zato z upanjem in odločnostjo zazreti v narodov spomin, saj bomo tam našli svoj pravi obraz, svoj ponos in navdih za prihodnost.

Predrage Slovenke in Slovenci, Vam, ki ste danes v argentinski prestolnici zbrani in vsem Vašim dragim, na dan Slovenske državnosti iz srca čestitam in Vam želim vse najboljše!!

PRIZNANJE ZASLUŽNIM ROJAKOM

Sledila je podelitev odličij društva Zedinjena Slovenija za leto 2004. Ta priznanja vsako leto nameni naše osrednje društvo, v soglasju z Medorganizacijskim svetom, ki povezuje vse krajevne domove ter druge organizacije in ustanove, tistim, ki so posebej zaslužni za gradnjo, obstoj in napredek naše skupnosti in tudi za slovensko prisotnost v argentinskem svetu.

Odličja sta izročila predsednik Lojze Rezelj in podpredsednica profesorica Neda Vesel Dolenc.

ARH. MARJAN EILETZ

V slovenski skupnosti v Argentini je začel sodelovati že kot študent arhitekture pri raznih društvih. Po diplomi leta 1958 pa postal član SKA v gledališkem odseku. Udeleževal se je kot scenograf, sočasno pa tudi kot oblikovalec knjig in revij. V letu 1969 je stopil v odbor tega društva kot podpredsednik, po letu 1992 pa je deset let zasedal mesto predsednika. Sodeloval je s članki, predavanji in pri organiziranju raz-

manovo zavetišče in drugimi. Leta 1992 je prejel iz Ljubljane „Plečnikovo priznanje za ohranjanje in posredovanje slovenske arhitekturne misli v tujem okolju.“ Po letu 1995 se je začel ukvarjati s pripovedništvom in napisal več črtic ter knjigo spominov „Moje domobranstvo in pregnanstvo“.

IVAN ŽNIDAR

Naš odlikovanec je eden tistih tihih članov naše skupnosti, ki jih skoraj ne opazimo, a ki so temelj društvenega življenja. V njegovem primeru si brez njega težko predstavljamo slovenski dom v Carapachayu. Bil je soustanovitelj doma in pobudnik slovenske šole Josipa Jurčiča. Pav tako je pobudnik iniciative za nedeljske

slovenske maše v domu. Bil je aktiven odbornik društva skozi 44 let, dolga leta kot gospodar. Ko so okoliščine tako zahtevale, je bil tudi predsednik doma, čeprav se nikdar ni pulil za prva mesta. Manj znano a ne manj važno je njegovo socialno delo in skrb za osamele in ostarele rojake v Carapachayskem okraju. Njemu gre zahvala tudi, ker nepretrgoma organizira srečanja slovenskih beguncev, ki so šli skozi Tranijsko taborišče. In končno je bil dolgoleten in zvest poročevalec o življenju v domu kot dopisnik našega tednika Svobodna Slovenija.

DINKO BERTONCELJ

Njegovo delovanje se je osredotočilo predvsem na tri področja. Kot gornik je bil prvi slovenski Himalajec in dolgo let nosilec slovenskega višinskega rekorda. V okolici Bariloč je izvedel vrsto prvenstvenih vzponov in smeri, med njimi Slovenski zvonik na katedralnem področju. Bil je član mnogih odprav in dosegel prvenstvene vzpone tudi v južnih Andih. Na Antarktiki je preživel dve leti in se udeležil prve argentinske odprave na Dhavalagiri, o čemer je skupaj z Vojkom Arkom spisal knjigo. Kot smučar je bil član argentinske smučarske reprezentance. Udeleževal se je tudi kot smučarski učitelj in vodil smučarsko šolo argentinske vojske, za katero je tudi spisal učbenik. Za to je prejel posebno odlikovanje v redu zlatega kondorja. Bil pa je in je še vedno važen ud bariloške slovenske skupnosti. Bil je med začetniki Slovenskega planinskega društva in član šumske bratovščine. Večkrat odbornik in tudi predsednik društva. Pobudnik in mentor mnogih podvigov, med katerimi moramo omeniti bivak Slovenija na cerro Capilla.

Dinko Bertoncely, ki se slavja ni mogel udeležiti, je poslal pristrčno zahvalno pismo in prosil, naj plaketo v njegovem imenu sprejme arh. Marijan Eiletz.

Omenimo še, da so soproge nagrajenec prejele lepe spominske šopke. Posebne šopke pa je bila deležna tudi pevovodkinja Anka Savelli Gaser, ki vedno tako velikodušno sodeluje pri vseh naših prireditvah.

ličnih kulturnih prireditev. V letu 1994 je za praznovanje štiridesete obletnice SKA organiziral v Ljubljani en teden trajajoče prireditve v Cankarjevem domu ter izdajo spominskega zbornika, leta 1997 pa v Ljubljani pripravil sodelovanje SKA pri Mesecu slovenske kulture. Štiri leta je urejal revijo Meddobje in bilten Glas SKA. S sodelovanjem skupine prijateljev je uredil zbornik slovenske gorniške epopeje v argentinskih Andih z naslovom „V kraljestvu kondorjev in neviht“. Po letu 2002 je zavzemal mesto podpredsednika SKA in sedaj tudi urednika revije Meddobje. V glasilih SKA in v nekaterih domovinskih publikacijah objavlja članke in intervjuje, v katerih razglablja o narodnosti in kulturni istovetnosti naše politične emigracije, zagovarja pravilnost našega protikomunističnega upora in zahteva razčiščenje in resnico slovenske polpretekle zgodovine. Pri Slovenskem katoliškem akademskem starešinstvu je sodeloval kot večletni odbornik, med leti 1982 in 1988 pa kot predsednik. Med Slovenci v Argentini je deloval tudi v arhitekturi z raznimi projekti: Slovenska hiša in cerkev Marije Pomagaj v Buenos Airesu, Slomškov dom v Ramos Mejia, Slovenski dom v San Martinu, Rož-

sotni burno ploskali. Prav tako je bil deležen aplavza notar Carlos Bizaj, predsednik in zastopnik potomcev prvega slovenskega vselitvenega vala v San Benito, provinca Entre Rios.

S tem je bil zaključen uradni del proslave. Sledila prijateljska večerja, ki jo je letos pripravilo društvo Slovenska Pristava iz Castelarja. Med njo in po njej pa so si gostje lahko gledali v dvorani razstavljene slike, dela naših umetnikov. To so bili Andrejka Dolinar, Ljudmila Drobnič Rebozov, Cecilija Grbec, Marjan Grum, Helena Klemenc, Tone Kržišnik, Jože Lenarčič, Andrej Makek, Tilka Močnik, Adriana Omahna, Delija Savnik Truden, Karla Skvarča, Veronika Šparhagl, Ciril Vider, Lučka Voršič Bidone, Vladimir Voršič, Branko Zavrtnik in Irena Žužek. Bili so predstavljeni najrazličnejši slogi z najrazličnejšo vsebino. Razstavo je koordinirala Andrejka Dolinar Hrovat.

Vsi gostje pa so dobili v roke lep programski list. Sceno v dvorani je izdelal Andrej Golob, luči in zvok pa je upravljal Damjan Ahlin.

Nato je prelat dr. Jure Rode blagoslovi jedi, mladina Slovenske Pristave pa je začela prinašati okusno in bogato večerjo. Bilo je veliko možnosti za prijateljski pogovor, dokler niso gostje pričeli odhajati pozno, a zadovoljni domov.

Da razumemo Evropo (2)

Nadaljujemo z opisom organov evropske skupnosti, ki smo ga začeli v pretekli številki. Tam smo opisali Svet EU. Danes pa je na vrsti

EVROPSKI PARLAMENT

Evropski parlament je v EU edina neposredno izvoljena institucija. Evropske poslance volijo državljani povezave na evropskih volitvah, ki so vsakih pet let. Parlament ima sedež uradno v Strasbourgu v Franciji, kjer se enkrat mesečno tudi sestane na štiridnevnem plenarnem zasedanju. Vendar kljub temu večina njegovih aktivnosti poteka v Bruslju, kjer v njegovem drugem domu zasedajo delovna telesa, enkrat mesečno pa je običajno sklicano tudi tako imenovano mini dvodnevno zasedanje.

Parlament ima po pogodbi zakonodajne, nadzorne in proračunske pristojnosti, njegova osrednja naloga pa je demokratičen nadzor nad procesi odločanja v EU. Od ustanovitve leta 1952 so pristojnosti parlamenta z vsako prenovo pogodb večje. Pomemben preskok je parlament dosegel leta 1979, ko so bili poslanci prvič neposredno izvoljeni. Krepitev pristojnosti je narasla tudi z ustavno pogodbo.

Evropski parlament je imel doslej 626 poslancev, od tega največ 99 iz največje članice Nemčije, najmanj šest pa iz najmanjše, Luksemburga. Po širitvi je število poslancev poskočilo na 732, kar je tudi število, ki se ohranja po letošnjih evropskih volitvah, ki so v državah članicah razširjene

EU potekale v obdobju od 10. do 13. junija. Razporeditev sedežev v novem sklicu je nekoliko drugačna, čeprav bo Nemčija zadržala svojih 99 mest, najmanjša, pet, pa jih bo pripadalo Malti.

Evropski parlament vodi predsednik, ki ima dva in pol letni mandat, pomaga pa mu še vrsta podpredsednikov, ki so pristojni za posamezna področja. Delo znotraj parlamenta poteka

v delovnih telesih, ki pripravljajo gradivo za plenarna zasedanja. Poslanci sami so organizirani glede na politično pripadnost v različne skupine, med katerimi sta najmočnejši dve: Evropska ljudska stranka (EPP) in Evropska socialistična stranka (PES).

Prve evropske volitve so bile v Sloveniji 4. junija. Rezultat nam je že znan. Slovenija ima v Evropskem parlamentu sedem poslancev, od katerih štiri pripadajo vodilni Evropski ljudski stranki.

Odkrili kip Antonu Ažbetu

V Münchenskem Leopoldparku, kjer je nekoč stal leseni paviljon Ažbetove slikarske šole, so odkrili doprsni bronasti kip slovenskemu slikarju Antonu Ažbetu. Kip je delo akademskega kiparja Mirsada Begiča. Odkritja skulpture, ki skupaj s podstavkom sega v višino skoraj tri metre, sta se udeležila tudi ministrica za kulturo Andreja Rihter in direktor Narodne galerije Andrej Smrekar, ki je ob tej priložnosti povedal, da pomanjkanje primarnih virov o Antonu Ažbetu visi kot temen oblak nad znanstvenim raziskovanjem Ažbetovega življenja in dela. Vendar pa ne more biti nobenega dvoma o tem, da je Ažbe velika osebnost v kulturni zgodovini tako Bavarske kot Slovenije, in da je z vplivom svojega pedagoškega dela meje obeh dežel presegel.

Slovenski slikar Anton Ažbe (1856-1905) se je rodil v Dolencih pri Škofji Loki. Od leta 1882 je študiral slikarstvo na Dunaju in od leta 1884 v Münchnu, kjer je leta 1891 ustanovil t.i. korektorsko šolo, ki se je nato razvila v znano Ažbetovo slikarsko šolo. Za Ažbetovo slikarstvo je značilen realizem, zamolke barve in melanholično razpoloženje. Značilna zanj je slika Zamorka, ki jo je Ažbe naslikal leta 1895. Njegovo münchensko šolo je obiskovalo več sto študentov z vsega sveta. Med njegovimi učenci so bili tudi Richard Jakopič, Matija Jama, Matej Sternen, Nadežda Petrovič, Josip Račič in Vasilij Kandinski.

V tem okolju so se torej oblikovali slovenski slikarji prve modernistične generacije. Z njimi je slovenska umetnost presegla raven lokalnega in ljubiteljskega slikarstva. München je tako z Ažbetovim posredništvom oblikoval generacijo umetnikov, ki so sprožili tretji vzpon umetnostne ustvarjalnosti na Slovenskem po prvem razcvetu v 15. stoletju in po razmahu baročne umetnosti v 18. stoletju. Ažbetovi učenci so bili začetniki slovenske nacionalne umetnostne šole.

Dr. Jože Bernik prejel odlikovanje

Dr. Jože Bernik je 23. junija prejel odlikovanje zlati častni znak svobode Republike Slovenije.

Predsednik RS dr. Janez Drnovšek je na predlog Svetovnega slovenskega kongresa dr. Jožeta Bernika odlikoval z zlatim častnim znakom svobode RS ob 80-letnici za zasluge v dobro slovenstva in Slovencem pri osamosvojitvi in mednarodnem priznanju ter razvoju demokracije v Republiki Sloveniji.

Na podelitvi je dr. Jože Bernik dejal:

„Dovolite mi, da se vam z vsem spoštovanjem zahvalim za to pomembno državno odlikovanje.“

To čast sprejemam z vso hvaležnostjo in odgovornostjo. Vendar ne samo zase.

To čast sprejemam za vse Slovence po svetu, ki so s svojimi najboljšimi močmi in sredstvi podprli borbo za samostojno državo Republiko Slovenijo. Sprejemam jo tudi za vse Slovenke in Slovence, ki so v vojni in po vojni dali svoje življenje, pošteno prepričani v skupno slovensko pot v samostojno in pravno državo. Sedaj jo imamo!

Vaša Ekselencija, gospod predsednik, hvala vam.“

Knjižne novosti Mohorjeve

Mohorjeva založba Celje je izdala pet knjižnih novosti: roman Nokturno za Primorsko Alojza Rebule, legende in pesmi v prozi Oživeli obrazi Bogomirja Magajne, satire Marijana Tršarja z naslovom Znanstvena metoda, zgodbe iz zdravniškega življenja Zdravniški utrinki izpod peresa Ljerke Glonar in monografijo Kocbek Franceta Pibernika in Jurija Kocbeka.

Rebulov roman Nokturno za Primorsko je pripoved o usodi slovenskega duhovnika Florijana Burnika, ki je v času fašizma, vojne vihre in konca vojne s težavo usklajeval slovenstvo in duhovniško poslanstvo.

Oživeli obrazi Magajne so leposlovje, v prvem delu osnovano na legendarnem izročilu, v drugem delu pa na pesmi v prozi. Bogomir Magajna se v svoji knjigi razkriva kot dober poznavalec človeške duše in tankočuten pisatelj. Magajna je pri Mohorjevi založbi Celje izdal svojih prvih pet knjig.

Slikar, grafik, likovni kri-

tik in teoretik Marijan Tršar je tudi pesnik in pisatelj. Kot satirik jemlje snov s področja umetnosti, znanosti in vsakdanjega življenja. S svojimi humoreskami Magajna na grotesken način smeši razne človeške razvade in slabosti, medtem ko se s satirami vselej vzpne nad obravnavani smešni dogodek, ki izzveni v nemalokrat trpek premislek. To daje Magajnovim satiram nadčasoven okvir.

Dokumentarna monografija Edvard Kocbek, ki sta jo uredila France Pibernik in Jurij Kocbek, ponuja izbor Kocbekovih besedil in nekatere neobjavljene fotografije. Z monografijo se Mohorjeva založba Celje spominja Edvarda Kocbeka ob stoletnici njegovega rojstva.

Zdravniški utrinki Ljerke Glonar nosijo podnaslov Sto in več pogovorov ali pripovedi. V knjigi so zbrane zgodbe stotih slovenskih zdravnikov, ki omogočajo vpogled v njihovo življenje in delo. Ljerka Glonar je vse zgodbe zapisovala.

Na Sabotinu ni več napisa Naš Tito

Novogoričani so na dan državnosti doživeli posebno presenečenje, saj je skupina veteranov vojne za Slovenijo in kranjskih Goriških Brd na Sabotinu odstranila napis Naš Tito, namesto tega pa zdaj na hribu piše SLO. Stari napis je bil po desetih letih obnovljen nekaj dni pred vstopom Slovenije v EU.

Turneja Juana Vasleta

Solist ljubljanske Opere, basbaritonist Juan Vasle in argentinski vokalni kvartet Opus Cuatro bodo med 3. in 11. julijem sedemkrat nastopili na različnih koncertih Slovenije. Predstavili bodo južnoameriške pesmi, tange in črnske duhovne (negro spiritual), izvedene „a cappella“, ob spremljavi klavirja, kitare in južnoameriških tolkal.

Juan Vasle se je rodil v Argentini. Od leta 1990 je član solističnega ansambla ljubljanske Opere, kjer je odpel vrsto najpomembnejših basovskih vlog, kot so Zaharija, Bazilio, Ferrando, Don Alfonso, Kopelius, Dapertutto, Mirakel, Lindorf, Martin Krpan in druge. Na samostojnih recitalih pa predstavlja samospeve in narodne pesmi iz Južne Amerike. Izdal je zgoščenko Sudamerica z 24 pesmimi iz desetih južnoameriških držav.

Vokalni kvartet Opus Cuatro je nastal junija leta 1969 v argentinskem mestu La Plata, upravnem središču province Buenos Aires. Štirje člani univerzitetnega zbora, občudovalci legendarnih ameriških vokalnih skupin, so se odločili za skupno pevsko pot in odtlej po svetu nanizali več kot 6500 nastopov in posneli 17 zgoščenk. Njihovi šolani glasovi

VTISI IZ SLOVENIJE

Vse manj je dobrih gostiln...

je pel Andrej Šifrer, in v njej se nekako pritožuje nad današnjim načinom življenja, v katerem manjka časa za prijatelje, za miren in sproščujoč, odkrit klepet.

A gostiln je manj ne samo zaradi pomanjkanja gostov, ampak tudi zaradi sprememb navad in tehnologije. Pa to ni nov pojav: vsi bi radi hiteli, hitro prišli na cilj, pa čeprav nam uide marsikaj, ki bi nam koristilo tako na duši kot na telesu. In v posvečevanju tega cilja, teh hotenj in zahtev, spreminjamo obličje zemlje.

Janez Jalen je v Ovčarju Marku lepo opisal ne samo idilo pastirjev in planšarjev, ampak tudi prevoznikov, furmanov, ki so s parizarji vozili tovore od Trsta do Dunaja. Piše tudi o novi cesti, ki bo furmane pustila brez dela - o železni cesti, o kateri je tudi France Prešeren pel.

Furmani niso več vozili s konjskimi vpregami, nič več se niso ustavljali pri „svojih“ gostilnah in nič več niso potrebovali krme za konje ali hlevov, da se žival odpočije. Gostilne pa so obstale.

Ja, obstale so, ker so tudi ceste ostale. In po njih so začeli voziti drugačni parizarji, brez konj. In gostilne so spet zaživele od cestah in si - z dobro postrežbo in prijaznostjo - ustvarili redne obiskovalce. Sicer niso nudili hlevov, so pa zato nekaj prostora in travnikov preuredili v parkirišča. Napredek je sicer pahnul v pozabo nekaj tradicije, - a vozniki so se radi ustavljali pri tradicionalnih gostilnah.

Teh je še precej po Sloveniji. Naj kot primer navedem gostilno v Šentvidu pri Lukovici, ob glavni cesti proti Štajerski, po kateri teče promet kot po tekočem traku in v kateri ob nedeljah, ko se valijo kolone avtobusov in avtomobilov v eno ali drugo smer, najsi bo zaradi počitnic ali pa romanj, težko dobiš sedež in si privoščiš kosilo. A tako kot jo je furmanom „zagodla“ železnica, je gostilničarjem spremenila

življenje avtocesta.

Torej je za preživetje treba preusmeriti obrt. Saj okoliški sladokusci še vedno pridejo lahko na kosilo, večerjo, a zaslužek, ki si ga dobival od potnikov v daljnje kraje, ni več. Ker v trenutku, ko so (že pred leti) prestrigli trak avtoceste pri Dobu in jo podaljšali do Blagovice, je bilo konec tekočega traku, ni bilo več kolon in glavna cesta je postala lokalna cesta. In vse glagole iz prejšnjega odstavka, je treba brati v preteklem času. Ko se nam pa tako mudi...

Drugi primer je aktualnejši, ker avtocesta še ni stekla. Mislim na nekdanje gostišče Pri Konški na Trojanah, na vrh (včasih) strmega klanca, ki razmejuje Kranjsko od Štajerske. Tu je bila gostilna, gostišče s tujskimi sobami (motel bi danes rekli), poštni urad in hlevi polni konj, s katerimi so pripravili k parizarjem, da so lažje zmagovali klanec. Tudi tu so preusmerili obrt: konji so odšli, prišli pa so - krofi! Na tisoče jih ocvrejo na dan, a tudi njim hoče odklenkati.

Seveda: kdo bo hodil čez klanec, če se pa avtocesta lepo izpelje skozi hrib, pa čeprav stran od gostišča. In spet je ene tradicionalne gostilne manj!

Podjetje, ki upravlja dandanes gostišče, je torej moralo preusmeriti svoj posel. Upoštevač tudi dejstvo, da bo (v bližnji bodočnosti) s prestriženjem traku avtocestnega trakta Blagovica-Vransko reka turistov usahnila, je v dolini, na počivališču ob bencinski črpalki, zgradilo nove, moderne prostore, v katerih bo moglo postreči možnim odjemalcem krofov.

In na Trojanah? Ja, kak nostalgik bo še zlezal na klanec, tudi krof bo dobil, a vse bo odvisno, kako se bodo delničarji odločili, če že izkopavanje tunelov ne bo doprineslo svojega deleža k sesutju in zapuščenosti starega, tradicionalnega gostišča Pri Konški...

GB

Iz zapuščine Mire Ecker

Pokojna Mira Ecker, znana ekonomistka in gospodinjska učiteljica, je bila velika prijateljica Zveze slovenskih mater in žena. Del svojega bogatega kulinarčnega arhiva je zapustila zvezi in bomo občasno objavljali v Svobodni Sloveniji njene recepte.

STROGONOFF

Potrebujete: 1 kg in pol pljučne pečenke ali svinjskega mesa, 3 čebule, 1 veliko žlico paprike (sladke), 2 kocki kokošje juhe, četrt litra smetane, 2 stroka česna, pol kg gob, 1 veliko žlico sesekljanega peteršilja, 1 žličko Maizene, sol in poper.

Priprava: Dobro zrezano čebulo prepraži v žlici olja. Posebej oprazi meso zrezano na koščke. Zmešaj s čebulo in dodaj sladko papriko, eno zdrobljeno jušno kocko in smetano. V zaprti posodi počasi dušiti približno 15 minut. Posebej na malo olja oprazi pretlačen česen s soljo, dodaj na rezine narezane gobe, seseklaj peteršilj in ostalo zdrobljeno jušno kocko, mešaj, dokler se sok ne posuši. (lahko dodaš žličko Maizene). Nato dodaj meso in mali popopraj. Če želiš več omake, dodaj veliko žlico Maizene, zmešano z malo mleka.

Sveže gobe lahko nadomestiš s suhimi, katere prej namakaš čez noč v belem vinu ali mleku. Dušiš jih v isti tekočini.

Serviraj z opečenimi kruhovimi rezinami ali rižem, krogoti, itd.

HRUŠKINA POGAČA

Narediš testo iz 100 gr masla, 100 gr moke, malo soli in 100 gr skute. Razvaljano testo pomaži z rdečo marmelado in obliži s hruškami, zrezanimi na krhlje. Polij s sledečim polivom: 3 jajca, limonino lupinico, 4 velike žlice sladkorja, zmešanega z veliko žlico moke in 3 velikimi žlicami Cassankreme.

Peči 20 do 30 minut in še toplo pogačo serviraj s stepeno smetano in kroglico sladoleda.

Priredila D-ova

Slovenija vstopila v ERM II

Slovenija je 28. junija vstopila v evropski mehanizem deviznih tečajev (ERM II), ki velja za t.i. čakalnico za evro.

S tem dnem v državi velja centralni tečaj slovenskega tolarja, ki je določen pri 239,64 tolarja za evro in bo lahko od tega odstopal v razponu le 15 odstotkov navzgor ali navzdol. Skupno evropsko valuto naj bi Slovenija prevzela v začetku leta 2007.

Sprejem v ERM II potrjuje dobro pripravljenost Slovenije v EU in prevzemanje odgovornosti za vodenje denarne politike. V naslednjih dveh letih lahko pričakujemo, da bomo pričali stabilnemu makroekonomskemu okolju, in da bo vlada zavezana k stabilni ekonomski politiki.

Skupaj s Slovenijo sta v ERM II vstopili še Estonija in Litva, že od prej pa je v mehanizmu tudi Danska.

ŽENA IN NJEN SVET

Junjski utripi

VERA BREZNIKAR

Že kot otrok sem dobro vedela, kaj se je junija leta 1945. zgodilo v Sloveniji. Ker je bil moj oče domobranec, sem o tem velikokrat slišala. Kljub temu nimam v spominu, da bi me to preveč morilo.

Na domobranske proslave smo hodili redno. Spominjam se mamine žalosti in solznih oči, saj je bil med vrnjenimi domobranci tudi ubit njen starejši brat. Oče je vse to doživljal bolj razumsko, ne tako čustveno. Bil je proti spominskim proslavam, ki bi vzbujale samo čustvo žalosti in domotožja in se samo vračale v preteklost. Gledal je naprej in delal za svobodo in samostojnost Slovenije.

Sedaj, ko imam svoje otroke, si z možem prizadevava, da bi tudi oni vedeli za junjske dogodke. Skušamo se redno udeleževati spominskih proslav. Tudi naloge za slovensko

šolo ali srednješolski tečaj so pomagale in še pomagajo, da se zanimajo za preteklost slovenskega naroda in skupnosti v Argentini in se o tem pogovarjajo s starimi starši, čeprav pod pritiskom šolske obveznosti.

Spomin je potreben. Želim, da bi moji otroci poznali zgodovinske dogodke. Važnejše pa je, da se iz njih naučijo spoznavati zlo v komunizmu in v drugih ideologijah, ki nasprotujejo krščanskemu nazoru in se njemu upajo upirati. Danes okrog nas marksistična zmota nastopa z drugačnimi metodami kot v Sloveniji pred šestdesetimi leti. V junjskih žrtvah naj imajo zgledne bojevnike proti zlu. Oni naj jim bodo tudi vzor v vdanem sprejemanju usode iz božjih rok in v brezmejni ljubezni do domovine, ki zahteva, da se zanimajo in delajo za razvoj in blagostanje družbe, v kateri živijo.

NOVICE IZ SLOVENIJE

35. SREČANJE ZBOROV

V Šentvidu pri Stični je letos potekel že 35. tabor slovenskih pevskih zborov. Začel se je s slavnostno povorko, nato pa je bil skupen koncert združenih pevskih zborov pod vodstvom zborovodje Igorja Švare. Nastopilo je okrog 150 zborov s približno 4000 pevci. Pevci se vsako leto posvetijo skladbam ene od slovenskih pokrajin, letošnje so bile v znamenju Gorenjske.

UNESCOVA MREŽA

S podpisom listine Unesca v prostorih mestne občine Ptuj je ptujski gimnazija kot prva in edina v Sloveniji tudi uradno dobila status središča mreže Unescovih srednjih šol. Na slovesnosti sta bili navzoči tudi ravnateljica gimnazije Melani Centrih ter koordinatorka Unescovih gimnazijskih projektov Darja Rokavec, župan pa je ob tej priložnosti poudaril pomen pridobljenega statusa gimnazije kot oblike mednarodne promocije mesta Ptuj.

NI LJUDI

Ob koncu mednarodnega pastoralnega simpozija v domu sv. Jožefa v Celju, je tajnik Medškofijskega odbora za mladino Andrej Poznič na časnikarski konferenci dejal, da je glavni problem mladinske pastorale v Sloveniji pomanjkanje otrok, ki se čedalje bolj čuti. „Preprosto ni ljudi. Kljub temu pa Cerkev pogumno nadaljuje svoje poslanstvo v prepričanju, da ni razlogov za obup ali malodušje in da je vredno delati ter se truditi za vzgojo mladih v Jezusovem duhu,“ je menil Poznič.

PRISILJENI PRISTANEK

Rusko vojaško letalstvo je k pristanku prisililo zasebno ultralahko letalo slovenskega popotnika okoli sveta Matevža Lenarčiča, ker je kršilo ruski zračni prostor. Kot poroča ruska tiskovna agencija Itar-Tass, naj bi Lenarčiča k pristanku na letališču v kraju Čita na ruskem Daljnem vzhodu prisilili, ker mu je potekla dovolilnica za prelet ruskega zračnega prostora.

RUŠENJE ČRNEGA LABORATORIJA

Rušenje nezakonito zgrajenega gorskega laboratorija podjetnika in izumitelja Franca Stroja na zavarovanem območju Dobrče, v katerem je ta raziskoval sončno energijo, je v petem poskusu le steklo. Tokratni poskus rušenja na zaščitenem območju zgrajenega objekta naj bi uspel predvsem po zaslugi predhodnih pogovorov s Strojem. Poslanske skupine SDS, NSi, SLS in SMS pa so obsodile postopek rušenja, saj naj bi bil postopek, v katerem je bilo udeleženo sto policistov in dva helikopterja, neokusen, nekorekten, barbarski in nedemokratičen. Opozicijske poslanske skupine so zato na premiera Antona Ropa naslovile poslansko vprašanje, v katerem zahtevajo pojasnila glede postopka rušenja omenjenega objekta.

PO SVETU

POVRATNA VOZOVNICA V VESOLJE

Prvo zasebno vesoljsko plovilo, ki so ga izstrelili iz puščave Mojave v ameriški zvezni državi Kalifornija, se je po kakih 90 minutah v zraku uspešno vrnilo na Zemljo. Raketa SpaceShipOne, ki jo je pilotiral 62-letni Američan Mike Melvill, je po navedbah strokovnih komentatorjev dosegla višino 100 kilometrov, kjer se začel vesoljski polet. Višina poleta sicer še ni uradno potrjena. SpaceShipOne je s tem postalo prvo zasebno plovilo s posadko v zgodovini, ki je doseglo vesolje. Naslednjič bo popeljalo v vesolje dva potnika.

vini, ki je doseglo vesolje. Naslednjič bo popeljalo v vesolje dva potnika.

ŠKOFJE PROTI SPLAVU

Ameriška škofovska konferenca je izglasovala stališče, da lahko posamezni ameriški škofje zavrnejo zakramente politikom, ki podpirajo pravico do splava, ker s tem sodelujejo pri zlu. Debatu v vrstah katoliških škofov je sprožila predsedniška kandidatura demokrate Johna Kerryja, ki je prvi katolik po Johnu F. Kennedyju z možnostjo osvojitve predsedniškega položaja.

SLOVENCİ IN ŠPORT

DRUGI IN PETI

V finalu svetovnega veslaškega pokala v Luzernu sta nastopila dva slovenska čolna. Luka Špik in Iztok Čop sta med dvojnimi dvojci zasedla drugo mesto za Italijo in pred Češko. Med četverci brez krmarja pa so se brata Tomaž in Miha Pirihi, Grega Sračnjek in Jani Klemenčič uvrstili na peto mesto.

BIKARJEVA V ATENE

Alenka Bikar je na mednarodnem atletskem mitingu v Reitimnu na Kreti v teku na 200 m zmagala in izenačila svoj državni rekord, ki ga je dosegla 27. maja 2001 v nemškem Ingolstadtu. S tem je izpolnila tudi A normo za nastop na olimpijskih igrah (OI) avgusta v Atenah.

PISALI SMO PRED 50 LETI

POROČNIK IBAÑEZ UMRL

Poveljnik argentinske ekspedicije na Dhaulagiri poročnik Francisco Ibañez je umrl zaradi prehudih ozeblin.

Ekspedicija se je morala vrniti, ne da bi zavzela to 8342 m visoko goro. Njegovo truplo so z letalom pripeljali v Argentino.

Kot smo izvedeli, je Dinko Bertonec zdrav in ga bomo kmalu videli.

MEŠTROVIČ IN SLOVENCİ

V nedeljo 27. junija je bila pri SKA v baru Dekleva razstava 9 kipov in 18 risb slavnega hrvaškega umetnika Ivana Meštroviča.

Navzoče je pozdravil predsednik Ruda Jurčec, predvsem umetnikovo hčerko Marico. Nekaj odlomkov iz Meštrovičevih pisem je prebrala Lučka Kraljeva, nakar je gospa Marica Meštrovič Pelicarič odprla razstavo. Zvečer je slovenski umetnostni zgodovinar Marjan Marolt predaval o Meštroviču in Slovencih. Prvi njegov stik je bil na Dunaju, kjer se je vpisal v slovensko društvo Vesna. Kmalu pa se je seznanil z Jakopičem, ko je ta razstavljal v svojem paviljonu. Po I. sv. vojni je Slovecem poklonil repliko skupine Sječanje. O Meštroviču je v Sloveniji izšlo več tehtnih študij zgodovinarjev dr. Steleta, Rajka Ložarja in drugih. Meštrovič je tudi vzgajal mlade slovenske umetnike. Peruzzi, Dolinar, Napotnik, Tine Kos in brata Kralja. V isti odvisnosti od mojstra sta bila brata Kalin, Smerdu, Pirnat, Gorjup in drugi.

PASIJON SV. JANEZA

19. in 20. junija bo na sporedu Bachov oratorij sv. Janeza v Teatru Monumental.

Med drugimi bo pela tudi Franca Golob. Dirigiral bo kot gost Fritz Lehman. Koncert bo predvajal Radio del Estado.

RAMOS MEJIA

Na petem prosvetnem sestanku društva Slovencev se je predsednik krajevnega odseka Aleksander Majhen spomnil umrlega člana Franca Kremžarja, nato je prof. Andrej Jerman govoril o doživljajih na misijonskih potih od Rima do Kitajske.

Svobodna Slovenija št. 28, 5. julija 1954

Spremembe treh členov ustave

Poslanke in poslanci so brez glasu proti razglasili spremembe treh členov ustave. S tem so tudi dejansko začele veljati spremembe 14., 43. in 50. člena ustave, ki jih je državni zbor sprejel minuli torek. Gre za ustavne spremembe s področja enakopravnosti žensk in moških pri kandidiranju na volitvah, enakosti človekovih pravic ne glede na invalidnost ter pravice do pokojnine kot ustavne pravice.

Spremeni se 43. člen ustave, s čimer se v ustavo zapiše, da zakon določi ukrepe za spodbujanje enakih možnosti moških in žensk pri kandidiranju na volitvah v državne organe in organe lokalnih skupnosti. S sprejetimi ustavnimi spre-

membami 43. členu so se prav tako zavezali, da bo državni zbor sprejel zakon o ukrepih za spodbujanje enakih možnosti obeh spolov.

Zbor je sprejel ustavni zakon za spremembo 14. členu ustave, ki govori o enakosti pred zakonom. Ustavo so dopolnili tudi z besedo invalidnost ter besedilo, s katerim je v določbo o pravici do socialne varnosti vnesel tudi pravico do pokojnin.

PORAVNAJTE NAROČNINO!

ESLOVENIA, MI TIERRA

Diarios y revistas

En el período que se extendió entre las dos guerras existieron, además de algunos periódicos locales, dos importantes. Slovenec (Esloveno) era el periódico de los católicos y Jutro (Mañana) el de los liberales. Dom in svet (El hogar y el mundo) fue la revista más importante de los católicos (1888-1944) junto con la revista científica Čas (Tiempo). Ljubljanski zvon (La campana de Ljubljana) fue la revista que se destacó entre los liberales (1881-1941).

Dom in svet pasó a ser después de la primera guerra mundial la publicación que pasó a tener un papel preponderante en el quehacer literario.

En el año 1920 salió a luz una publicación para la familia (Mladika- Retoño) bajo la dirección de Finžgar. El redactor era Jože Pogačnik, que más tarde llegó a ser arzobispo de Ljubljana. En el año 1923 tuvieron su periódico las mujeres (Ženski svet - Mundo de mujer) y en el 1924 los estudiantes universitarios católicos (Križ na gori- La cruz en la montaña).

La editorial Mohorjeva družba desempeñó un papel importante en el ámbito cultural (1852 hasta nuestros días). De Koroška se mudó a Prevalje y más tarde a Celje.

Los liberales crearon la editorial Modra ptica (Pájaro azul).

En el año 1934 empezaron a editar en Murska Sobota el diario de los comunistas Ljudska pravica (El derecho del pueblo) y en el año 1941 la revista de los izquierdistas Sodobnost (Contemporaneidad).

Edvard Kocbek escribió en el año 1938 un artículo para Dom in svet titulado Premišljevanje o Španiji (Reflexión acerca de España). Hubo allí una serie de frases anticatólicas, por lo que los dueños exigieron el derecho a la censura. Los redactores y la mayoría de los columnistas crearon otra revista (Dejanje-Acción) que empezó a tomar tintes de izquierda. El dr. Jože Debevec fue el que salvó a Dom in svet de la hecatombe. Más tarde fue el dr. Tine Debeljak quien se ocupó de crear un grupo de colaboradores. Muchos de ellos emigraron y fueron los que engrosaron las filas de los hombres de letras en el exilio.

OSEBNE NOVICE

Družinska sreča

V ponedeljek, 14. junija se je rodila Milena Sol Vitrih, hčerka Marka in Marcele Sierra. Srečnim staršem iskreno čestitamo!

Krsta

V soboto 19. junija je bila v cerkvi sv. Petra in Pavla v Olivosu krščena Trinidad Gallardo. Mamica je Veronika Skvarča, očka pa Victor Gallardo. Botrovala sta Fabian in Roxana Liporace, krstil pa je župnik Juan Carlos Contempone.

V soboto, 26. junija je bila krščena v slovenski cerkvi Marije Pomagaj Maria Sol Roa. Mamica je Kristina Malovrh, očka pa Juan Manuel Roa. Botra sta bila Gabriela Malovrh ter Hernan Rodolfo Roa, krstil pa je župnik Franci Cukjati. Srečnima družinama naše iskrene čestitke!

Smrti. Umrli so: v Capitalu Metod Kraigher (86), v Miramaru Ludvik Mandl (82), v San Justu Bernarda Čermelj (87), v Ramos Mejia Ivan Medvešček (76) in v Santiago del Estero Dr. Matija Roman Žužek (68). Naj počivajo v miru!

ZAHVALA

Zveza slovenskih mater in žena se iskreno zahvaljuje družini Zupan, ki nam je omogočila, da smo pripravile 70 paketov s hrano. Razdelile smo jih med najbolj potrebne rojake.

V dobrodelni sklad Zveze je Tončka Truden darovala 50 pesov, v spomin Svetozarja Marolta.

Zveza sporoča številke, ki so bile nagrajene na zadnjem srečolovu. te so: 172, 32, 46, 149, 226. Vsem se priskrbno zahvalujemo, dobitnikom čestitamo in se tudi za v prihodnje toplo priporočamo.

Bog vsem dobrotnikom stotero povrni!

SVOBODNA SLOVENIJA / ESLOVENIA LIBRE

Fundador: MILOŠ STARE / Director: Valentín B. Debeljak / Propietario: Asociación Civil Eslovenia Unida / Presidente: Alojzij Rezelj / Redacción y Administración: RAMON L. FALCON 4158 - C1407GSR BUENOS AIRES - ARGENTINA / Telefon: (54-11) 4636-0841 / 4636-2421 (fax) / e-mail: esloveniau@sinectis.com.ar / debeljak@netizen.com.ar

Glavni urednik: Tine Debeljak ml. / Za Društvo ZS: Alojzij Rezelj / Sodelovali so še: Tone Mizerit, Gregor Batagelj, Miriam Jereb Batagelj, Franci Markež, Pavlina Dobovšek, Zveza, Marko Vombergar, Jože Bernik, Vera Breznikar Podržaj, Jernej Tomazin.

Naročnina Svobodne Slovenije: za Argentino \$ 70, pri pošiljanju po pošti pa \$ 95; obmejne države Argentine 110 USA dol.; ostale države Amerike 125 USA dol.; ostale države po svetu 135 USA dol.; vse za pošiljanje z letalsko pošto. Z navadno pošto 85 USA dol. za vse države.

Čeke: v Argentini na ime „Eslovenia Libre“, v inozemstvu (bančne čeke, ne osebnne) na ime „Antonio Mizerit“.

Oblikovanje in tisk: TALLERES GRÁFICOS VILKO S.R.L. / Estados Unidos 425 - C1101AAI Buenos Aires Argentina - Tel.: 4362-7215 - Fax: 4307-1953 - E-mail: vilko@ciudad.com.ar

Correio Argentino Suc. 7
FRANQUEO PAGADO
 Cuenta N° 7211
 R. Nac. de la Propiedad Intelectual N° 881153

MALI OGLASI

TURIZEM

Letalske karte, rezerva hotelov, najem avtomobilov in izleti po svetu
 H. Yrigoyen 2742 - San Justo
 Tel. 4441-1264 / 1265

ZOBOZDRAVNIKI

Dr. Damijana Sparhakl - Zobozdravnica - Splošna odontologija - Belgrano 123, 6. nadstr. "4" - Ramos Mejía - Tel.: 4464-0474

ADVOKATI

Dr. Vital Ašič, Odvetnik Parana 830, 5. nadstr. - Buenos Aires. Prijave na: Tel./faks: 4798-5153. e-mail: estudioasic@cpacf.org.ar

DOBOVŠEK & asociados - odvjetniki. Zapuščinske zadeve. Somellera 5507, (1439) Buenos Aires. Tel/Fax: 4602-7386. E-mail: jdbovsek@perseus.com.ar

dr. Marjana Poznič - Odvetnica - Uradna prevajalka za slovenski jezik Lavalle 1290, pis. 402 - Tel. 4382-1148 - 15-4088-5844-mpoznic@sfanet.com.ar

dr. Lilijana Kožar, odvjetnica; Av. Corrientes 1250, 5° F, Capital. Torek in četrtek od 16. do 19. Tel.: 4382-9216

Slovenija pričakuje RAST 33, ki se bo meseca julija mudila v Sloveniji

Turneja dijakov RAST 33 3. rod Slovencev v Argentini

z besedo, pesmijo ter slovensko in argentinsko folkloro iz ljubezni do obeh domovin

Nastopi:

- Sobota, 3. 7. ob 15. uri, 11. tabor Slovencev po svetu v Zavodu sv. Stanislava
- Nedelja, 4. 7. ob 11. uri, Župnišče na Jesenicah
- Petek, 9. 7. ob 19. uri, Vrbljene pri Igu (hipodrom)
- Sabota, 10. 7. ob 20. uri, pod kozolecem - župnija Kovor pri Trziču
- Nedelja, 11. 7. ob 11. uri, župnišče Dole pri Litiji
- Ponedeljek, 12. 7. ob 21. uri, Kulturni dom v Šentjoštu
- Torek, 13. 7. ob 20. uri, Levstikov dom v Velikih Laščah
- Četrtek, 15. 7. ob 20. uri, dvorana podjetja Sava Kranj
- Petek, 16. 7. ob 20.30 na zaključku poletne šole
- Sobota, 17. 7. ob 20. uri, Kulturni dom Sela na avstrijski Koroški
- Ponedeljek, 19. 7. ob 21. uri, Kulturni dom v Šenjurju pri Celju

Organizira: Izselsko društvo Slovenija v svetu
 Podprlo: Ministrstvo za kulturo

DARUJTE V TISKOVNI SKLAD!

VALUTNI TEČAJ V SLOVENIJI 30. junija 2004
 1 EVRO 238,55SIT
 1 U\$S dolar 197,32SIT

Ženitev
 Nikolaj Vasiljevič Gogolj
 Priredba: Lojze Stražar

Sobota 3. in 10. julija ob 20. uri

Predprodaja vstopnic pri Karli Malovrh. Tel. 4482-5885
 Na razpolago bo lahka večerja.
 Razstavljali bosta *Andrea Quadri Brula* in *Irena Žužek*
 Slomškov Dom, Castelli 28 - Ramos Mejía - Bs. As. - 2004

OBIŠČITE SPLETNO STRAN www.slo.org.ar

OBVESTILA

- SOBOTA, 3. julija:**
Redni pouk na Srednješolskem tečaju RMB ob 15.00 uri v Slovenski hiši.
V Slomškovem domu ob 20. uri igra „Ženitev“.
- NEDELJA, 4. julija:**
Mladinska maša v Slovenski hiši ob 9.30. Po maši zaključna analiza o anketi izvedeni na tečaju za odbornike.
Proslava šolskih otrok na čast sv. Alojziju v Slovenski hiši ob 16. uri.
Domače kolone v Hladnikovem domu. Kosilo ob 12.30. Po kosilu prodaja.
Skupno kosilo Društva slovenskih upokojencev, ob 13. uri v Našem domu v San Justu.
- ČETRTEK, 8. julija:**
Redni sestanek Zveze slovenskih mater in žena, ob 16. uri v Slovenski hiši. Razgovor z go. Marjano Dobovšek na temo „gospodinjski napotki“.
- PETEK, 9. julija:**
Sestanek pristavske Zveze mater in žena ob 10. Razgovor s p. Kukovico o problematiki pohujševanja Cerkve.
- SOBOTA, 10. julija:**
Članska večerja v Našem domu v San Justo.
V Slomškovem domu ob 20. uri ponovitev igre „Ženitev“.
- ČETRTEK, 15. julija:**
Mesečni sestanek zveze mater in žena iz San Martina ob 16. v domu. Zbrale se bomo v kuhinji z Polono Makek in pripravile štruklje.
- SOBOTA, 17. julija:**
Poslovilni večer nogometne ekipe v Slovenski hiši.
- NEDELJA, 18. julija:**
Mladinski dan v San Martinu.
- SOBOTA, 31. julija:**
Redni pouk na Srednješolskem tečaju RMB ob 15.00 uri v Slovenski hiši.
- NEDELJA, 1. avgusta:**
52. obletnica v Hladnikovem domu v Slovenski vasi.

Nogometna ekipa ZS se pripravlja na tekmovanje izseljencev v Sloveniji

V drugi tekmi, ki je bila bolj zahtevna smo premagali Španijo 3:2, čeprav smo bili dvakrat pod njimi 1:0 in 2:1, smo končno le dobili pot do golov, čeprav ne z malo truda in z marsikaterim poškodovanim, saj so španci igrali zelo močno.

Igrali so: Urbančič Janez, Črnak Damijan, Omahna Damijan, Mustar Jure, Bevčar Damian(1), Rant Kristijan, Kovač German, Horvat Luka, Zupan Hermi(1), Oven Sebastian, Panaino Gelb Ivo, Poberšnik Ivanko, Milharčič Nicolas, Skale Luka, Rozina Silvio(1).

Prihodnjo nedeljo bomo pa igrali proti Urugvaj, a urnik tekme še ni določen.

V teku prihodnjega tedna bo izbranih 20 nogometašev,

ki bodo potovali v Slovenijo na tekmovanje. Poleg teh je vodstvo ekipe izbralo štiri mlajše fante, ki bodo potovali v Slovenijo, čeprav ne bodo tekmovali na turnirju, kot nagrada k njihovem prizadevanju in da se vključijo v ekipo in pridobijo prakso. Ti so: Čampa Damijan, Dagostin Guzelj Mauro, Jakoš Matjaž in Spinella Reven Roman.

V soboto 17. julija, to je teden pred odhodom v Slovenijo, bo poslovilna maša in večerja v Slovenski hiši, kamor vas že sedaj lepo vabimo.

Več informacij o turnirju v Sloveniji lahko dobite na spletni strani društva SVS: www.drustvo-svs.si in kmalu na spletni strani naše ekipe: www.slo.org.ar/nogomet

Marko Vombergar, tajnik Nogometne ekipe ZS

Slovenska nogometna ekipa "Zedinjena Slovenija"

vabi na

Predstavitve ekipe 2004,

ki sodeluje na 1. turnirju vseljskih narodnosti v Argentini in na

Poslovilno mašo in večerjo pred potovanjem v Slovenijo,

na 2. svetovno prvenstvo slovenskih izseljencev, od 24. julija do 9. avgusta 2004.

Sobota 17. julija
 ob 19:15 - sv. maša
 ob 21:00 - Večerja (vstopnice po \$12)

Slovenska hiša - Ramon L. Falcón 4158

